Skandinaviens Stjerne

NR. 8 AUGUST 1955 104. ÅRGANG

Apostel Marion G. Romney af De Tolv Apostles Råd

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8 AUGUST 1955 104. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til
CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Budskabet for denne måned er specielt til præsidenterne for kredslærerne angående deres pligter, og hvad der kræves af dem, og ligeledes til kredslærerne om deres pligter og ansvar. Artiklen er taget fra Deseret News, fra Det Præsiderende Biskopråds rubrik, og jeg behøver blot at tilføje, at kredslærerne bør læse og tage ved lære af det, som Det Præsiderende Biskopråd har udsendt til dem. Disse instruktioner kommer fra Det Første Præsidentskab og Det Præsiderende Biskopråd, og det ville være gødt, hvis alle præsidenterne for kredslærerne kunne lære og følge disse råd. For kredslærerne er der nogle værdifulde instruktioner og spørgsmål, som De bør stille Dem selv, og såfremt De kan svare ja til hvert af dem, vil De blive en dygtig kredslærer og vil blive lykkelig i Deres arbejde.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Kredslærer-præsidentens pligter

Præsidenten for kredslærerne er en »nøgle-person« i kredslærerarbejdet. Hvis han arbejder, som han skal, bliver grensforstanderskabet befriet før mange tidsspildende enkeltheder. Han yder også et stort bidrag til familierne og kredslærerne i sit distrik. Kaldet til at virke i denne stilling er på højde med enhver anden stilling i grenen.

Følgende er en liste over nogle af kredslærer-præsidentens pligter og understreger vigtigheden af hans arbejde:

1. Han er ansvarlig for, at alle kredsene i hans distrikt har et passende antal kredslærere.
2. Han skal underrette det medlem af grensforstanderskabet, under hvem han tjener, så snart han ved, at der mangler eller vil komme til at mangle kredslærere i distriktet.
3. Når kredslærere er kaldet til hans distrikt, er det hans pligt at påse, at hver af dem arbejder, så godt han formår det.
4. Han skal påse, at alle kredslærerne i hans distrikt er tilstede ved kredslærernes månedlige rapportmøde. Det er hans pligt at underrette dem øm tid øg sted før dette møde, enten pr. telefon, pr. post eller ved personligt besøg.

Et personligt arbejde.

5. Han bør øptage et persønligt arbejde med kredslærere, som viser tegn på ligegyldighed, ved at opmuntre dem og rådføre sig med dem.
6. Han bør virke som sekretær i sit distrikt i anden del af kredslærernes rapportmøde.
7. Han skal have en nedskreven rapport fra hvert par kredslærere, så snart de har foretaget deres kredslærerarbejde.
8. Han skal sørge før at nedskrive alle de nødvendige oplysninger i

kredslærernes rapport- og medlemsbog efter kredslærernes rapporter og overgive dem til grenssekretæren uden toven.

9. Han skal sorge for vikarer til midlertidigt at overtage kredslærerarbejdet for kredslærere, som ikke kan eller ikke sørger for at gore deres kredsarbejde.

Nye familier.

10. Han skal være opmærksom på nye familiers ankomst i distriktet og sørge for, at de straks bliver besogt af kredslærerne og budt velkommen i grenen.

11. Hans kendskab til alle familier i hans distrikt vil gore ham bedre egnet til at hjælpe kredslærerne med deres problemer.

12. Han skal omgående meddele kredslærerne i den pågældende kreds om eksisterende sygdom eller nod.

13. Han skal være opmærksom på at foreslå navne på vordende kredslærere til grensforstanderskabet.

14. Han skal være et eksempel for kredslærerne i sit distrikt ved i sit liv at praktisere de principper, han forkynder for dem.

15. Han skal være venlig og forstående overfor dem, der er forsommelige.

16. Han skal holde det medlem af grensforstanderskabet, under hvem han tjener, underrettet om værkets fremgang ved at fortælle ham om arbejdet mindst en gang om ugen.

17. Han skal modes en gang om måneden med grens-komitéen angående kredslærerarbejdet.

18. Han bor altid være glad og begejstret for sit arbejde.

Til kredslærerne

Ydmyghed og studium er de mest værdifulde hjælpekilder.

Da Herren gav åbenbaringen om præstedommet til Profeten Joseph Smith, sluttede han med disse ord:

»Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet. Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt, og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads. Så ske det. Amen.« (L. & P. 107:99—100).

Da kredslærerarbejdet er en gren af præstedømmet, henvender ovenstående sig til kredslærerne så vel som til præstedømmets medlemmer. Kredslærerarbejdet kan gores mere effektivt, hvis kredslærerne lærer nogle af enkelthederne i deres pligter. Nogle af kredslærernes pligter er specielt skitseret i L. & P. 20:53—55, men der er mange ting, som må læres gennem erfaring.

At lære ved at gøre.

Der er et gammelt ordsprog, der siger: »Vi lærer at gøre ved at

gore.« Således bliver erfaring en værdifuld hjælp for kredslærere, fordi det lærer dem at anvende den erhvervede kundskab i praksis. Medlemmer af præstedommet, der er kaldet til at udfore kredslærerarbejde, bor flittigt soge at lære deres pligt ved at forøge deres kundskaber. Det er ikke blot nodvendigt at være samvittighedsfuld ved at aflægge regelmæssige besog, men det bør også omfatte studium, andægtighed, villighed til at yde tjeneste og bon.

Udvider synsevnen.

Studium forøger kundskab og udvider synsevne. Andægtighed viser ægte oprigtighed. Villighed til at yde tjeneste er en egenskab, som får os til at glemme os selv i de andres interesse, og særlig de, som er blevet overdraget til vor omsorg. Bon åbner vejen til inspiration og guddommelig vejledning.

»Bed, så skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer.« (L. & P. 4:7).

Sporgeskema som vejledning for kredslærerne.

Nogle kredslærere udtrykker deres tvivl om, hvorvidt de har opnået den rette ånd i deres kald. Med henblik på denne tanke, er folgende sporgsmål blevet udarbejdet som vejledning. Kredslærere, som kan svare bekræftende på alle disse sporgsmål, skal ikke tabe modet angående deres arbejde i denne retning. De, som ikke kan svare samvittighedsfuldt ja, bor overveje nodvendigheden af at gore nogle forandringer. Sporgsmålene er følgende:

1. Tror De, at kredslærerarbejdet er nodvendigt, og at det er en vigtig del af præstedømmets arbejde?
2. Er De glad for Deres kald som kredslærer?
3. Holder De lige så meget af medlemmerne i Deres kreds, som De holder af andre mennesker?
4. Er det Deres opfattelse, at medlemmerne af Deres kreds holder af Dem og respekterer Dem?
5. Har De tilstrækkelig kendskab til evangeliet til at forsvare det overfor dem, der kritiserer det?
6. Kan De give andre oplysning om evangeliet, så de forstår det?
7. Efterlever De evangeliet ved Deres eksempel?
8. Er medlemmerne i Deres kreds modtagelige for Deres undervisning?
9. Forbereder De Dem forud for besøgene, idet De tager de forhold og omstændigheder i betragtning, som findes i hvert enkelt hjem?
10. Beder De hver dag Herren om at våge over dem, der er betroet til Deres omsorg, og om at ledsage Dem, når De besoger dem i deres hjem?
11. Er De altid begejstret over Deres arbejde?

Kredslærere, hvad er Deres indstilling til ovenstående sporgsmål? Er der plads til forbedring? Hvor?

Fra *Deseret News.*

Apostel Spencer W. Kimballs besøg i Danmark

I dagene 11. til 21. juni havde den danske mission besøg af en af Kirkens ledende autoriteter, apostel Spencer W. Kimball, og hans hustru, søster Camilla E. Kimball. Der blev afholdt en række møder rundt om i missionen, og vi bringer følgende referater:

I *København* begyndte møderne med et funktionærmøde lørdag aften den 11. juni, og apostel Kimball holdt de mange funktionærer i ånde i fulde tre timer, så vi helt glemte både tiden og de hårde træbænke i salen! Efter at bestyrelsesmedlemmerne, de øvrige funktionærer og præstedømmets medlemmer var blevet talt op, gav apostlen os mange instruktioner og indtrængende råd og formaninger, og vi fik lejlighed til at stille spørgsmål.

Fra venstre: stående: apostel Kimball, søster Kimball, søster Mary G. Sorensen, missionspræsidet Junius M. Sorensen; foran: præsident Ejnar Nielsen, præsident Grant R. Ipsen.

Søndag morgen kl. 9 afholdtes præstedømsmøde og Kvindelig hjælpeforenings møde.

Præstedømmets møde blev ledet af missionspræsident Junius M. Sorensen. Efter sangen »Kærlighed er lysets kilde« og bøn ved broder

Gustav Olsen blev der foretaget nogle ordinationer inden for præstedømmet, hvorefter tiden blev overgivet til apostel Spencer W. Kimball, der talte til brødrene om præstedømmet og dets ordinationer og vigtigheden af præstedømmet i tempelarbejdet. Tilstede ialt 67.

Kvindelig hjælpeforenings møde indledtes med sangen »Kærlighed er lysets kilde« og bøn ved søster Elna Andersen. Mødet blev ledet af søster Mary G. Sorensen, der bød søstrene velkommen. Efter en sang ved Syngende Mødre talte søster Camilla E. Kimball og udtalte bl. a.: Vi skal have kærlighed til hinanden, og det er kredslærerindernes pligt at gå ud og trøste og opmuntre de syge og dem, der har sorg. Det er nodvendigt, at vi går til hjemmene med bøn i vort hjerte. Vi skal kunne kontrollere vor tunge. Der må ikke være jalousi blandt søstrene på grund af de forskellige stillinger, enten de er høje eller lave, for vi har kun vor stilling til låns, og andre bør også have lejlighed til at arbejde i denne stilling. — Mødet sluttede med »Der er skønhed her på jord« og bøn ved søster Anna Henriksen. Tilstede 56 søstre.

Kl. 10,30 begyndte søndagsskolen, hvor klassearbejdet i dagens anledning var suspenderet. Vi hørte først et lille program, fremført af børnene fra Slagelse, Amager og København sondagsskoler, hvorefter først søster Mary G. Sorensen og derefter søster Camilla E. Kimball talte nogle få ord til os. Tiden blev derefter overgivet til apostel Kimball, der med missionær, søster Inger Fischer som tolk gav børnene, og de voksne med for den sags skyld, en glimrende lektion i tiendebetaling, ved en direkte demonstration og ved hjælp af sporgsmål til og svar fra børnene selv. Tilstede 169.

Søndag aften afholdtes et stort offentligt møde, der havde samlet stuvende fuldt hus, så ekstra stole måtte sættes ind i salen.

Mødet, der blev ledet af missionspræsident Junius M. Sorensen, indledtes med sangen »Hav tak for profeten, du sendte« og bøn ved grensforstanderen i København, broder Gustav Olsen. Koret sang »Messias han kommer!«, hvorefter vi hørte nogle få ord fra tidligere missionspræsident i den danske mission, Holger M. Larsen, der samme dag var ankommet med polarflyveren fra Californien. En missionærkvartet sang »Højt op på bjergets top«, hvorefter missionspræsident Junius M. Sorensen holdt en kort tale, hvori han særlig talte om Paulus og om evangeliets gengivelse af åbenbaringer og sendebud fra Gud. En dameterzet sang »Jeg har et vidnesbyrd«, og tiden blev derefter overgivet til apostel Kimball, hvis tale vi gengav i dens fulde ordlyd i »Stjernen«s juli-nummer. Mødet sluttede med, at koret sang »Herlig er Zion«, og bøn ved grensforstanderen for Amager gren, broder Villy Sørensen. Tilstede ialt 289.

Fra *Esbjerg* har vi modtaget folgende referat:

Tirsdag den 14. juni var en stor dag i Esbjerg grens historie. Seks nye medlemmer blev indlemmet i Kirken, og i den kreds af ældster, der gav de nye medlemmer håndspålæggelse for den Helligånds gave, var en af Kirkens tolv apostle, Spencer W. Kimball, en direkte efter-

kommer af apostel Heber C. Kimball, der var rådgiver til Profeten Brigham Young på rejsen fra Nauvoo over sletterne til Saltsødalen og i de vanskelige år, da Zion blev grundfæstet i bjergenes dale.

Efter at de nye medlemmer havde fået håndspålæggelse, afholdtes grens- og funktionærmøde, hvor bl. a. missionspræsident Junius M. Sorensen talte, og til sidst talte apostel Kimball inspirerende om »Guds rige på jorden — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« og gav et levende billede af Kirkens sande organisation med apostle, profeter, ældster, præster, lærere o. s. v., og opmuntrede medlemmerne til at gå ind i hjælpeorganisationernes arbejde, når de blev bedt om at tage en stilling, for på denne måde at rulle Herrens værk fremad og samtidig blive velsignet ved at adlyde Guds bud og befalinger. Tilstede 56.

Onsdag den 15. juni afholdtes præstedomsmøde og Kvindelig hjælpeforenings møde for alle grenens medlemmer fra kl. 19—20, hvor vi først hørte fra søster Camilla E. Kimball og søster Mary G. Sorensen. Derefter hørte vi fra apostel Spencer W. Kimball, der sluttede med at besvare forskellige spørgsmål, som søskende gerne ville have rede på. Tilstede 82.

Kl. 20 indledtes det offentlige møde med taler af 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, missionspræsident Junius M. Sorensen og apostel Spencer W. Kimball. Sidstnævnte talte til en lydhør forsamling om evangeliets store og guddommelige sandheder. Lige så sikkert som Israel var blevet spredt blandt alle nationer, lige så sikkert vil den dag komme, hvor alle Israels stammer skulle vende tilbage til deres ejendomsland. Ja, den dag skal komme, hvor der kun skal være een hjord, een hyrde. Tilstede 131.

I Odense, Aarhus, Aalborg og Randers blev afholdt tilsvarende møder, alle under præsidium af apostel Spencer W. Kimball og under ledelse af missionspræsident Junius M. Sorensen. I nogle af grenene blev præstedømmets møde og Kvindelig hjælpeforenings møde afholdt som et fælles møde, hvor apostlen gav instruktioner vedrørende tempelarbejdet.

Er Mormons Bog Guds ord?

Af *Jakob Jensen*, København.

(Fortsat fra sidste nummer).

Da det, de havde hentet, var opbrugt, sagde Jakob til sine sønner: »Køb os igen lidt føde!« Men Juda svarede ham: »Manden sagde os ganske afgjort: I bliver ikke stedt for mit åsyn, medmindre eders broder er med! Hvis du derfor vil sende vor broder med os, vil vi rejse ned og købe dig føde, men ellers gør vi det ikke.« Til sidst gav Jakob efter, og de kom til Ægypten, og Benjamin var med dem. Da Josef så Benjamin iblandt dem, sagde han til sin hushovmester: »Bring de

mænd ind i mit hus, lad slagte og lave til, thi de skal spise til middag hos mig.« Manden gjorde, som Josef havde sagt, men mændene blev bange, da de blev fort ind i huset, for de frygtede, at det var for de penges skyld, der var i deres poser fra sidste gang, og de sagde til hushovmesteren: »Hor os, herre! Vi drog een gang før herned for at købe fode, og da vi kom til vort natteherberge og åbnede vore sække, se, da lå vore penge oven i hver enkelts sæk. Men nu har vi bragt dem med tilbage og desuden andre penge for at købe korn.« Men han svarede: »Frygt ikke! Eders Gud og eders faders Gud har lagt en skat i eders sække — eders penge har jeg modtaget!« Og så forte han Simeon ud til dem.

Så førte manden dem ind i huset, og da Josef trådte ind, bragte de ham den gave, de havde med, og bøjede sig til jorden for ham. Han hilste på dem og spurgte til sin fader. De svarede: »Det går din træl, vor fader, vel; han lever endnu.« Og de bøjede sig atter for ham. Da han så sin broder Benjamin, blev han bevæget og gik ind i sit kammer og græd. Men så beherskede han sig og kom tilbage og bød, at maden skulle sættes frem. Så blev maden sat frem særskilt for ham og for dem og for de ægyptere, der spiste hos ham, thi ægypterne kan ikke spise sammen med hebræere, det er dem en vederstyggelighed.

De blev bænket foran ham efter alder, den forstefødte overst og den yngste nederst, og mændene undrede sig og så på hverandre. Og han lod bringe mad fra sit eget bord, og Benjamin fik meget mere end hver af de andre. Og de drak og blev lystige sammen med ham.

Så befalede Josef sin hushovmester, at han skulle fylde mændenes sække med korn og lægge deres penge oven i hver sæk, og hans eget sølvbæger skulle lægges i den yngstes sæk sammen med pengene. Om morgenen drog de bort. Men for de var kommet ret langt bort, bod Josef sin hushovmester at drage efter dem og sige til dem: »Hvorfor har I gengældt godt med ondt? Hvorfor har I stjålet mit sølvbæger?« De svarede: »Hvor kan min herre tale således? Det være langt fra dine trælle at gore sligt! De penge, vi fandt i vore poser, bragte vi tilbage. Den af dine trælle, som bægeret findes hos, skal do, og desuden vil vi andre være din herres trælle!« Han svarede: »Vel, lad det blive, som I siger: Den bægeret findes hos, skal være min træl, men I andre skal være sageslose!« Så undersogte de sækkene og fandt bægeret i Benjamins sæk.

Da sønderrev de deres klæder og vendte tilbage til byen. Da de kom ind i Josefs hus, kastede de sig atter til jorden for ham, men han sagde til dem: »Hvad har I gjort? Ved I ikke, at en mand som jeg forstår sig på hemmelige kunster?« Da sagde Juda, at det ville blive deres faders død, hvis de ikke havde Benjamin med sig hjem, og han tilbød selv at blive Josefs træl, så Benjamin kunne sendes hjem til deres fader.

Da kunne Josef ikke beherske sig længere, han sendte alle andre ud, og gav sig til kende for sine brødre, og sagde til dem: »Jeg er Josef, lever min fader endnu?« Men de var så forfærdede, at de ikke kunne

svare ham. Han sagde til dem, at de skulle ikke græmme sig eller være forknytte, fordi de havde solgt ham til ægypterne, thi Gud havde sendt ham forud for dem for at opholde liv. Han bad dem hente deres fader og den øvrige familie, så de kunne bo i Ægypten, thi hungersnøden ville vare endnu fem år. Han faldt grædende sin broder Benjamin om halsen og kyssede alle sine brødre. Og nu kunne hans brødre tale med ham.

Så drog de afsted for at hente deres fader, som først ikke ville tro, at Josef endnu levede; men da de havde fortalt ham alt, hvad Josef havde sagt til dem, og han så vognene, som Josef havde sendt for at hente ham, blev han klar over, at det var sandt, og han brød op med alt, hvad han ejede, og drog til Be'ersjeba og slagtede ofre for sin fader Isaks Gud. Og Gud talte om natten til ham og sagde: »Jeg er Gud, din faders Gud, vær ikke bange for at drage ned til Ægypten, thi jeg vil gøre dig til et stort folk dèr; jeg vil selv drage med dig til Ægypten, og jeg vil også føre dig tilbage, og Josef skal lukke dine øjne!«

Så drog Jakob afsted med hele sit hus, og de udgjorde ialt halvfjerdsindstyve personer. De bosatte sig nu i Ægypten, i Gosens land, og de blev frugtbare og meget talrige. Jakob levede i Ægypten i 17 år, og da tiden nærmede sig, at han skulle dø, fik han Josef til at love, at han ikke skulle begraves i Ægypten, men føres tilbage til sine fædres grav.

Da der kom bud til Josef, at hans fader var syg, tog han sine sønner, Manasse og Efraim, med sig. Jakob adopterede disse to sønner, de skulle være de to første i Israel, og han bad Josef, om han måtte velsigne dem, og Josef tog Efraim i sin højre hånd til venstre for Jakob og Manasse i sin venstre hånd til højre for Jakob, og han førte dem hen til ham. Men Jakob rakte sin højre hånd ud og lagde den på Efraims hoved, skønt han var den yngste, og sin venstre hånd på Manasses hoved, så han lagde hænderne over kors. Da Josef så, at hans fader lagde sin højre hånd på Efraims hoved, greb han den og ville lægge den på Manasses hoved, idet han sagde: »Ikke således, fader, thi denne er den førstefødte; læg din højre hånd på hans hoved!« Men hans fader vægrede sig og sagde: »Jeg ved det, min søn. Også han skal blive til et folk, også han skal blive stor; men hans yngre broder skal blive større end han, og hans afkom skal blive en mangfoldighed af folkeslag.«

Derpå velsignede han dem og sagde: »Med eder skal Israel velsigne og sige: Gud gøre dig som Efraim og Manasse!« Og han stillede Efraim foran Manasse.

Så sagde Jakob til Josef: »Jeg skal snart dø, men Gud skal være med eder og føre eder tilbage til eders fædres land.« (Fortsættes).

At fejle er menneskeligt, at tilgive er guddommeligt. *Xenofon.*

Tabernakel-korets Europa-tourné

Programmet for Tabernakel-korets Europa-tourné er nu fastlagt i alle enkeltheder.

Koncerten i *København* vil finde sted *lørdag den 3. september kl. 20,00* i Odd-Fellow Palæet, Bredgade. Billetterne vil koste kr. 8,00, 6,00, 5,00, 4,00 og 3,00, og Kirkens medlemmer kan reservere billetter ved at indsende beløbet med nøjagtig angivelse af antal og pris til missionskontoret, postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F., inden den *15. august.* Eventuelt resterende billetter vil efter denne dato blive solgt i offentligt salg.

Søndag den 4. september kl. 14 vil der, ligeledes i Odd-Fellow Palæet, blive afholdt en offentlig *gudstjeneste,* hvor Tabernakel-koret

vil medvirke, og hvor en eller flere af Kirkens apostle vil tale. Til denne gudstjeneste er adgangen naturligvis gratis, og vi regner med, at alle Kirkens medlemmer og venner vil komme tilstede, og at alle vil gøre et arbejde for at få så mange som overhovedet muligt med til mødet.

Den lille havfrue i Utah -

I den danske afdeling af De Internationale Freds-Haver i Salt Lake City, Utah, er afsløret en kopi af den berømte statue af »Den lille Havfrue«.

Berlingske Aftenavis i København bragte den 9. juni følgende notits om begivenheden, ledsaget af nedenstående billede:

Den lille Havfrue i Utah —

»Nu står den lille havfrue også ved Jordans bred, nemlig floden Jordan i Salt Lake City i Amerika. En kopi af den berømte statue blev Grundlovsdag afsløret af Danmarks ambassadør i U.S.A., Henrik Kauffmann, under overværelse af næsten hele den danske koloni. Statuen står i Danmarks have, som er en afdeling af De Internationale Freds-Haver i Salt Lake City. På billedet ses fra venstre ambassadør Kauffmann, Salt Lake Citys borgmester, Earl Glade, mrs. Otto Wiesley, der fik idéen til fredshaverne, fru Bengt Andersen og den danske vicekonsul i Utah, Holger M. Larsen.«

Sandheden er altid det stærkeste argument. *Sofokles.*

I »The Instructor« for maj 1955 fandtes følgende artikel, som sikkert vil interessere »Stjernen«s læsere. Artiklen var forsynet med nedenstående billede, der viser et udsnit af Amager grens søndagsskole.

Et brev til søndagsskolens hovedbestyrelse i Salt Lake City fra en dansk lærer

Ældste Blaine P. Jensen, præsident for søndagsskolen i Den danske Mission, skriver i et brev dateret d. 5. oktober 1954 følgende om str. Inger M. Fischer, en fremragende lærerinde i Den danske Mission:

»......Str. Fischer bruger hver eneste anledning, hun kan få, til at sætte børnene i arbejde. De får selv lov til at placere personerne på floneltavlen, sige, hvem de er, og hvilken rolle de spiller i det samlede billede. Hun tager bibelske billeder, klipper dem i stykker og lader børnene sætte dem sammen, idet de samtidig fortæller, hvem personerne er og historien, de fremstiller.

Hun har købt en masse store blokbogstaver, og med dem indprenter hun børnene de forskellige navne ved at lade dem selv sætte dem sammen på floneltavlen. Hendes mål er altid at lære børnene at hjælpe sig selv, og det opnår hun også ved floneltavlens hjælp foruden gennem sin erfaring.«

Vi bringer her str. Fischers brev:

»Det er vidunderligt at læse »The Instructor« og blive bekendt med den virkelig effektive måde, De underviser Deres klasser på i de for-

skellige grene i Amerika. Jeg beundrer de nydelige klasseværelser med talerstole og andre stole beregnet til børn i alle størrelser og aldre. Jeg læser om de mange forskellige slags undervisningsmaterialer, I lærere har, og de velassorterede biblioteker, hvorfra De kan rekvirere de ting, De mangler.

Hvad tror De, vi herovre føler, når vi ser og læser om alt dette? Tror De, vi misunder Dem? Nej, det gør vi ikke, men vi føler et inderligt ønske om at kunne give vore små elever de samme gode ting, som De kan give Deres!

Må jeg have lov til at invitere Dem ud til den nyeste gren i Den danske Mission? Den hedder »Amager Gren«, idet den er opkaldt efter den lille o udenfor København, hvorpå den ligger. »Kirkebygningen« er efter sigende en forhenværende barberforretning, og den er på størrelse med en almindelig bilgarage. Der er naturligvis malet og fikset op, og lokalet er altid holdt rent og pænt, men det er altså foreløbig det eneste sted, de hellige kommer sammen til deres møder.

Når det om søndagen hedder, at »så går vi til de forskellige klasser«, bliver ⅓ af lokalet med et forhæng adskilt fra det øvrige, og her har vi så børnenes klasse. Små og store sidder sammen, og i »klasseværelset« er der foruden børnene et lille orgel, et klaver, sekretærens skrivebord, talerstolen, nadverbordet — og nu også en stor floneltavle. Vi må ikke tale højt, for så forstyrrer vi seniorklassen; vi må undervise i en næsten hviskende tone. Men disse børn skulle føle sig godt tilpas, de skulle lære evangeliet og blive behandlet så godt, så de vil komme igen på søndag, og næste søndag, og næste igen osv.

Men hvorledes kan vi under disse »fattige« omstændigheder fastholde deres opmærksomhed?

Der er i vort tilfælde een eneste ting, der virkelig hjælper os: Anskuelsesundervisning! — hvilket for os vil sige det samme som FLONELTAVLEN.

Al ære og tak til den, som opfandt dette vidunderlige hjælpemiddel. Hvis det ikke var for floneltavlen, ved jeg ikke, hvorledes vi skulle have undervist alle disse børn i vor søndagsskole. Vi har sommetider været så mange, at vi har måttet placere dem på gulvet, på skrivebordet, ja, endog på klaveret, og De kan vel forestille Dem, hvilken forvirring det bragte. Men siden vi begyndte med floneltavlen og andet anskuelsesmateriale, er børnene så stille, at seniorklassen på den anden side af forhænget slet ikke kan høre os (men omvendt).

Vi har sat flonel på bagsiden af en stor tavle således, at vi, når vi ikke har billeder, der passer til lektien, kan tegne, lave puslespil og i hvert fald skrive de navne op, som børnene gerne skulle lære. Det er af allerstørste vigtighed, at man sætter børnene selv i arbejde. De skulle være »Gørere, ikke blot Hørere.«

Mit vidnesbyrd til alle lærere er dette: »Man opnår ikke noget ved ingenting at gøre.« (Shakespeare). Vi vil aldrig fuldende det, vi ikke begynder på. Vi behøver ikke at være kunstnere eller højt begavede

talere for at være gode lærere; hvis vi blot vil »gøre det lidet, vi kan«, vil Herren sandelig føje sin del til. Ved hjælp af den Helligånds gave, som blev givet os ved håndspålæggelse, kan vi udføre mange ting, vi aldrig havde drømt om, ville blive muligt for os at gøre.

Den lærer, som under bøn forbereder sin lektie, og som bruger alle de midler, der er anbefalet af autoriteterne til hendes hjælp, vil få held med sin undervisning, og resultatet vil blive et vidnesbyrd i hjertet hos de små, der blev betroet til hendes omsorg.

Og så er det forresten ligegyldigt, om lokalet er stort, lyst og nydeligt indrettet med alle de bekvemmeligheder og materialer, hjertet kan begære, eller det blot er en forhenværende barberforretning på størrelse med en bilgarage!«

Brev fra Færøerne

Thorshavn, den 6. juli 1955.

Kære søstre, brødre og missionærer!

Et par dage efter, at I har læst dette brev, som jeg tænker kommer i september Stjernen, er jeg på vej tilbage til Danmark, for min mission er da afsluttet.

Af den grund synes jeg, I skal have et par ord på falderebet, således at I kan vide, hvordan det går heroppe i nærheden af polarkredsen.

Den sidste tid har vi haft lyst døgnet rundt. Solen har ikke ligefrem stået på himlen i 24 timer, for Færøerne har ikke midnatssol, men den står lige under horisonten, og går man op på toppen af fjeldene, kan man se et fantastisk farveorgie lige under kimingen. Jo, naturen er storslået heroppe.

Vort arbejde med at prædike evangeliet er gået fremad, men selvfølgelig ikke så meget, som vi kunne ønske. Sommeren er dog en vanskelig tid at prædike i, for på grund af den lange, mørke vinter opholder man sig uden døre så meget som overhovedet muligt, og ingen har synderlig lyst til at komme til religiøse møder. Vi har nu afholdt 12 offentlige møder her i Thorshavn, og gennemsnitlig har vi haft 7 tilstede.

Når man tager i betragtning, at det er en nyåbnet missionsmark, og at der finder en fanatisk modpropaganda sted, er det vor opfattelse, at det ikke er så dårligt et resultat med 7 tilstede til hvert møde.

Som et eksempel på, hvad man skriver imod os, har vi oversat en artikel fra »*Kristiligt Ungmannablað*« juni-nummeret, og her kan I så læse, hvad man skriver om os:

MORMONTROEN

Eftersom der hertil er kommet en for os ukendt sekt, »MORMONERNE«, som uden tvivl vil gøre mest muligt for at vinde trosfæller, har vi bedt pastor VIDERØ om at forklare os om »MORMONERNE« og deres lære. Folk kan så ud fra dette selv bedømme, hvilket standpunkt man bør tage til sligt.

Men husk: Pastor VIDERØ overdriver ikke i sin artikel.

Amerika er de mange sekters land. En af de mest mærkværdige sekter, der har vundet frem, er mormontroen, der startede i midten af det 19. århundrede. Stifteren var Joseph Smith, født 1805. Han kom fra et temmeligt ugudeligt og utugtigt hjem. Han selv var uvidende og drikfældig, men havde store tanker om sig selv og troede, at han, efter himmelsk åbenbaring, var kaldet til at genføde kristendommen, der var forsvundet fra jorden for mange hundrede år siden.

En engel viste ham nogle malmplader, der lå i jorden, og ligeledes viste denne engel ham et par briller, der også lå der. Med dem skulle han så være i stand til at læse det, der stod på malmpladerne — en skrift, som han kaldte »NYÆGYPTISK«. Denne oversættelse lod han trykke og udgive som »MORMONS BOG«, en bog, der for mormonerne har samme betydning, som biblen for os, men som fra en kunstnerisk og historisk iagttagelse er fuldkommen værdiløs.

Bogen, der er på størrelse med det nye testamente, er en redegørelse om, hvordan joderne kom til Amerika år 600 før Kristi fødsel, og hvordan de der sloges og døde. Den sidste var profeten Mormon, der fik sit folks historie nedskrevet sammen med profetien om de sidste tider, da hans bog skulle blive fundet igen og få stor hæder og vidtrækkende betydning. Man mener, at det er en utrykt roman af præsten SPAULDING »DE TI ISRAELS STAMMER«, som Joseph Smith har set og brugt som forbillede.

Samme år, som »MORMONS BOG« udkom (1830), bliver sekten stiftet og får navnet »JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE — *»eneste og sande levende kirke på hele jorden«*. For at vinde flere trosfæller flytter Smith længere vest på. I landsdelen *Illinois* bygger han fæstningen *Nauvoo*. Her er det, at han får åbenbaring om flerkoneriet. Joseph Smith fik dog en pludselig ende. I 1844 lod han sig opstille til præsident for De forenede Stater, men for utugt blev han sat i fængsel. Den 27. juli gjorde nogle politiske modstandere angreb på fængslet og skod efter fangerne,og under angrebet blev Joseph Smith skudt. Hans trosfæller fik ham dog ophævet til martyr. Brigham Young overtog ledelsen af sekten og lod alle mormoner flytte vest på til en ubebygget landsdel i Mexico. Her byggede han *Salt Lake City*. Han var en dygtig leder, og trosflokken voksede i hans dage. Omkring denne tid og tiden fremefter kom en masse folk, der havde tilsluttet sig mormontroen, fra Europa til dette nye »*Zion*«. Brigham Young forkyndte åbenlyst, at en mand burde have flere koner. Selv havde han 25. »Uden flere koner bliver ingen frelst og ophævet i himlen«. Mormonerne lærer, at dette er et »himmelsk« ægteskab, og at kvinder ikke får del i den fuldkomne salighed, uden at de bliver »indseglede« af en mand, der tilhører »de sidste dages hellige«.

I 1890 forbød den amerikanske regering flerkoneriet, og i 1896 løste Brighams efterfølger sine trosfæller fra »pligten« at have flere koner, men det har været meget vanskeligt for myndighederne at få indbyggerne i Salt Lake City væk fra flerkoneriet.

I USA lever 900.000 mormoner. De er ihærdige missionærer, men er tavse om deres særlig lærdomme: *Flere guder, flerkoneri, blodsoning* og *dåb for de døde,* samt *fortsat åbenbaring.* På grund af dette har ændringer kunnet foretages i tråd med læren. *Mormons Bog understøtter treenighedslæren, medens den nye Mormontro lærer om mange guder.*

Mormonerne har tiendebetaling og et stort gejstlighedsstyre med apostle, profeter, missionærer, hyrder og lærere. De holder gudstjeneste med sang, bøn og prædiken og nyder nadveren (brød og vand) og døber med neddyppelse dem, der er over 8 år. En mand kan blive døbt mange gange, for på den måde at rense sig for de synder, han i mellemtiden har gjort. Unge mænd indenfor sekten er underlagt missionsværnepligt på 2 år, og de bliver i den tid sendt ud for at skaffe nye tilhængere.

Også indenfor mormonerne har der været stridigheder, og der er sket en adskillelse, idet Joseph Smiths søn satte sig op imod Brigham Young og stiftede den »*Reorganiserede Jesu Kristi Kirke Af Sidste Dages Hellige*«.

Underskrevet: *Viderø-præst.*

Hver eneste fejl heri stod i artiklen, ikke engang Joseph Smith's dødsdato har de rigtig.

Jo, der står 1955 efter Kristus på kalenderen. Skulle man ikke tro, man befandt sig i den mørke middelalder, og at det var katolske præster, der havde indledt en kætter-forfolgelse for at brænde de forførte vantroende. Dette »*Kristiligt Ungmannablað*« er det største ungdomsblad her på øerne, og det bliver læst af tusinder. Man kan vel godt være enig om, at sandhedens lys ikke ligefrem stråler fra dets linier.

Blandt befolkningen går pastor Viderø for at være en meget »intelligent og kundskabsrig« mand, og hans ord har stor betydning blandt den største del af befolkningen. Så I kan forstå, at det tager meget mod hos et menneske, førend de tør invitere os hjem.

Hele byen ved nemlig dagen efter, hvor vi har været aftenen i forvejen. Nå, vi håber det hjælper til vinter, når det bliver mørkt døgnet rundt. Så er der ingen, der kan se, hvem naboen får på besøg.

Ret skal nu være ret, og vi må sige, at det ikke kun er ovennævnte blad, der smigrer os med udsøgt opmærksomhed. Samtlige dagblade og andre blade har alle bragt lige så smigrende artikler om vor tro og os selv. Men på den anden side er vi glade for alle disse artikler, for når vi engang skal stå for domstolen, kan ingen Færing komme og sige, at de ikke havde hørt om Jesu Kristi Kirke, for de har ikke hørt om andet de seneste måneder. Men ellers går alt vel. Vi har brugt sommeren til at gøre alting klart til vinterens arbejde, og det er mit håb, at jeg til foråret øvre i Salt Lake City må høre om de første medlemmer, ældste Madsen og hans nye kammerat har døbt.

Til alle mine mange venner i missionen sender jeg en hjertelig hilsen med håbet om, at vi atter engang må ses.

Ældste *Bent A. Jensen.*

»Et mægtigt folk i klippebjergene«

Af *Rebecca Franklin.*

Under ovenstående overskrift blev følgende udmærkede artikel af Rebecca Franklin (Mrs. Ward Morehouse) offentliggjort den 3. april 1955 i New York Times. Rebecca Franklin er en »free lance« journalist, som fornylig har studeret mormonerne og deres historie. Indtil fornylig var hun med-redaktør af tidsskriftet »Time«, og bor nu i Colorado Springs, Colorado.

Efter en mærkelig og kvalfuld historie leverer Utahs mormoner rigeligt bevis for, at de har fuldbyrdet og endda overgået Mormonprofeten Joseph Smiths forudsigelse om, at de ville blive »et mægtigt folk i Klippebjergene«. Kirken, som den 6. april fejrede 125 årsdagen for sin grundlæggelse i Seneca County, New York, har nu et medlemsantal på over 1,250,000, og mormonernes budskab er blevet båret ud over hele verden af tjenstivrige, ulønnede missionærer.

Mormonismen, eller mere rigtigt: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har sin verdens-hovedstad i den smukke, højtliggende Saltsødal, omringet af de bugtede bjergskråninger i Wasatch- og Oquirrhbjergene. Ligesom kvækerne i Philadelphia er de hellige næsten blevet overskyllet af udenforstående — ikke-mormoner. Men den klippefæstning, som var deres tilflugtssted på den tid, da de blev så hårdt forfulgt, det sted, de kærligt kalder Zion og Deseret og Det Nye Jerusalem, er stadig i høj grad deres egen. Omkring 50 pct. af byens befolkning på 201,000 (og mere end 80 pct. af Utah som et hele) tilhører Mormonkirken.

Kirkens ejendomme.

Mormonerne er endnu ikke de rigeste folk på jorden, som Brigham Young, en anden Mormon-profet, sagde de ville blive, men Kirkens og dens folks rigdom er betydelig. I Salt Lake City alene ejer Kirken banker og forsikringsselskaber, eftermiddagsbladet (The Deseret News and Telegram), to store hoteller, to hospitaler, to sukkerselskaber, varehuse, der svulmer af fødevarer og klæder til Kirkens store velfærdsprogram, og en væsentlig interesse i det førende stormagasin. Kirken ejer også Brigham Young universitetet i Provo, der har kostet 9 millioner dollars, en handels-højskole, en musik-skole og mere end 100 seminarier og institutter, hvor der undervises i Mormon-læren og mormonernes historie til elever i underskolen, den højere skole og universitetet.

Derudover er mormonerne respekterede borgere — endog i nogle tilfælde indehavere af høje offentlige hverv — i et land, som engang fornægtede dem. Landbrugsminister Ezra Taft Benson, en af Kirkens

tolv apostle, er oldebarn og navnefætter til en apostel, som ledsagede Brigham Young på den kvalfulde flugt fra Nauvoo, Illinois. Landbrugsministerens bedstefader var i en af pionervognene på vandringen over sletterne.

Utahs republikanske senator, Arthur Vivian Watkins, en mand med den beslutsomme pligtfølelse, som mormonerne indpoder i deres unge, præsiderede sidste år ved de forberedende møder i den specielle senats-komité, der beskæftigede sig med McCarthy-sagen. Senator Watkins' bedstefader, der blev omvendt til mormonismen i England, skubbede og trak en håndkærre tværs gennem landet til Utah i 1856 sammen med sin hustru og to børn. Utahs junior-senator, Wallace Foster Bennett, har været kasserer i mormonernes søndagsskolers hovedbestyrelser siden 1938. Og J. Reuben Clark, jr., 2. rådgiver i Kirkens Første Præsidentskab, har tjent sit land som ambassadør og som understatssekretær

Byggeprogram.

Den voksende Kirke har et ærgerrigt bygge-program. Et tempel, endnu større end Salt Lake Citys berømte bygning med spirene, er nær ved at være færdigt i Los Angeles. Tre andre templer er planlagt i Schweiz, England og New Zealand. (Ikke-mormoner må ikke komme ind i templerne, men de er velkomne i mormonernes kirkebygninger eller mødehuse). Mellem 400 og 500 kirkebygninger er blevet bygget til en anslået udgift af 40 millioner dollars. Og her i Salt Lake City er blevet købt et stykke jord, hvorpå skal bygges et auditorium, som vil rumme mindst 35.000 personer.

Præsident David O. McKay, den niende i rækken af Kirkens ledere siden grundlæggeren Joseph Smith, og, som sine forgængere, opretholdt som »Profet, Seer og Åbenbarer«, siger, at Kirkens arbejde i dag er »stærkere og mere blomstrende end nogensinde før«. Ligesom alle indviede mormoner nærer Præsident McKay for sin Kirke den samme iver som et menneske, der lige er blevet forelsket. For oprigtige mormoner er Kirken hele sandheden, hele visdommen, hele skønheden, svaret på al verdens ve, den guddommeligt udpegede indehaver af Guds åbenbarede ord. Ydermere synes de i almindelighed at have den sjældne og misundelsesværdige egenskab, ubetinget tro.

Præsident McKays rejser.

I en alder af 81 år besøgte den hvidhårede Præsident McKay fornylig mormonkirker i Australien, New Zealand og adskillige øer i Stillehavet, talte gennemsnitlig to gange om dagen, gav tusinder hånden og tilbagelagde 45.000 eng. mil på 45 dage. Hans energi og alder er imidlertid ikke usædvanlig i mormonernes hierarki. Med undtagelse af Joseph Smith, som blev myrdet af en pøbelhob, da han kun var 38 år gammel, har alle Kirkens præsidenter opnået et langt liv. Brigham Young, den anden præsident, døde i en alder af 76 år, den af Joseph Smiths efterfølgere, der har levet den korteste tid.

I virkeligheden lever mormonerne som regel længere end folk i

U.S.A. som et hele, en statistik, som i høj grad tilskrives Joseph Smiths Visdomsord, som advarer mod brugen af tobak, alkohol, kaffe og te, og opfordrer mormonerne til at spise frugt, korn og grøntsager med et minimum af kød. Til Kirkens dybe beklagelse sælges der nu stærke drikke i Utah i statskontrollerede butikker, men der findes ingen vinstuer, ingen åbne barer og ingen cocktail-saloner.

»Liberalisme«.

På andre områder har mormonernes »liberalisme« ofte chokeret strengere kristne sekter. De hellige har altid været et syngende, dansende, musik- og teaterelskende folk. Brigham Young udtalte engang. at han formodede, at der var mere sang og dans i himlen end i helvede. »Mennesket er til for at nyde glæde«, siger Mormons Bog. På flugten fra Nauvoo gav de trætte hellige sig aften efter aften, efter at de havde holdt bøn, til at synge og danse til musikken fra kaptajn William Pitts blæseorkester, et syn, der overraskede mangen en nybygger på sletterne.

Selv i de første krævende dage i Salt Lake City kunne de hellige overkomme at skrive skuespil og organisere sangkor og orkestre. Salt Lake Teater, bygget i 1861—62 af Brigham Young, var i mange år en kendt yderpost for skuespilkunsten, som til sin scene trak så berømte personligheder som Charles Dickens, Sarah Bernhardt, Utahs egen Maude Adams, Otis Skinner og Edwin Booth.

Fornøjelses-program.

I dag har faktisk hver sidste dages hellig kirkebygning en fornøjelsessal med en scene. Medlemmer af Gensidig Uddannelses-forening, som ethvert mormonbarn over 12 år tilhører, bruger disse lokaler næsten hver dag i ugen. Uden tvivl skaffer en af de mest virkningsfuldt organiserede ungdomsbevægelser i verden, M.I.A. (G.U.F.), »åndelig rekreation« til sine 250.000 medlemmer gennem musik, dans, skuespil, tale og sport, en uophørlig ring af omhyggeligt overvågede aktiviteter. I hundrede år har de hellige »holdt dem travlt optaget og borte fra fortræd«.

Uligt mormonernes kirkebygninger bliver templerne kun brugt til bryllupsceremonier og andre hellige ordinancer, derunder dåb for de døde ved stedfortræder, sikkert den mest usædvanlige lære inden for Kirken. Ved bogstaveligt at holde sig til skriften, der siger: »Uden et menneske bliver født af vand og ånd, kan han ikke komme ind i Guds rige«, har mormonerne sat sig for ved stedfortræder at døbe alle, som er døde uden dåb indenfor Mormonkirken — helt tilbage til fader Adam. Tusinder af hellige har tjent som stedfortrædere for mere end 17 millioner sådanne dåbshandlinger. Kirken hævder, at det må formodes af apostlen Paulus's ord: »Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?«, at de fordums kristne kendte denne praksis.

Genealogisk arbejde.

For at skaffe navnene på de døde, specielt dem, der er forfædre til nulevende mormoner, samler Kirkens Genealogiske Forening, ledet af Archibald F. Bennett, optegnelser om fødsel, død, testamenter, skøder og andre dokumenter fra alle staterne og fra mange fremmede lande. Foreningens bibliotek, der er åbent for alle trosretninger, har nu verdens største samling af genealogiske optegnelser på mikrofilm, nemlig 109.567 ruller. Dette er, ifølge Archibald Bennett, mere end Kongres-biblioteket har. En hvælvning til opbevaring af negativerne vil blive bygget ind i en nærliggende bjergside.

Archibald Bennetts 22 år gamle søn, David M. Bennett, er en af de ca. 67.000 missionærer, som har repræsenteret Kirken siden dens oprettelse. Han vil tilbringe mellem to og to et halvt år ude, og betaler selv sine egne udgifter og får ingensomhelst godtgørelse. De fleste unge mænd i Kirken ser frem til den tid, som regel når de er omkring 20 år gamle, da de, hvis de opfylder visse krav, måske kan blive missionærer.

Der findes ingen professionelle eller lønnede præster indenfor Kirken, og hvert mandligt medlem kan, begyndende i en alder af 12 år med den laveste grad, holde præstedømmet, hvis han er værdig. Over hvert ward (omtrent svarende til et sogn) præsiderer en biskop (grensforstander), som kan være læge, sagfører eller handelsmand, og som arbejder i Kirken uden løn. Prædikenerne holdes af medlemmerne; en dreng eller en pige på 12 eller 13 år kan lejlighedsvis optage talerstolen for at holde en kort tale. Målet er, at alle skal deltage.

Det gengivne evangelium.

I dag, som tidligere, har Mormonkirken visse grundbegreber. Forrest blandt disse er den påstand, at Kirken er Jesu Kristi Kirke, »gengivet« ved direkte åbenbaring til Joseph Smith — den eneste, sande Kirke. Af mere almengyldig interesse er imidlertid mormonernes opfattelse, at hovedformålet med livet er lykke. Et andet grundbegreb er Kirkens filosofi om frihed, som hævder, at mennesket har sin handlefrihed, er fri til at vælge mellem godt og ondt: »Tvang og magt er fremmede for evangeliet«.

Mormonerne hævder stolt, at deres religion er enkel og praktisk. Den består, siger de, af Bibelens lærdomme plus ny åbenbaring, en af mormonteologiens grundsætninger. »Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at Han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.« For de hellige var Joseph Smith ikke nogen mindre profet end profeterne i Det Gamle og Det Ny Testamente.

Mormonen tror, at evangeliet eksisterede på jorden længe før Kristus, og at det blev forkastet og gengivet i forskellige »uddelinger«. Han tror, at Gud er en person, af form og udstrækning. Han hævder, at alle mennesker vil blive frelst, »men nogle vil modtage et højere

Luftfoto af Salt Lake City, Utah.

sted end andre...... for deres gerninger har været bedre.« Han tror, at Jesus Kristus igen vil komme ned på jorden.

Forudtilværelsen.

Kirken lærer, at ethvert menneskeligt væsen levede, før han kom til jorden, at hans ånd var »i begyndelsen hos Faderen«. Den lærer endvidere, at folk fortsætter som personlige væsener efter døden, og at ægteskab og familieskab fortsætter i livet herefter. Det er derfor, at ægtepar, som vies i templet, bliver »beseglet« for »tid og evighed«. Kirken er talsmand for store familier (fødselskontrol er imod dens lærdomme), og familier med seks eller syv børn er slet ikke ualmindelige. Fødselstallet er blandt mormonerne dobbelt så højt som De Forenede Staters som et hele.

Mormonernes historie begynder med Joseph Smith, en bondedreng født i Sharon, Vermont, som i 1816 sammen med sin familie flyttede til omegnen af Palmyra i det vestlige New York. Han fortalte senere, at han i en alder af 15 år havde et syn af Faderen og Sønnen. Senere, sagde han, fik han besøg af engelen Moroni, som fortalte ham, at det »evige evangelium« var blevet skrevet på guldplader og gravet ned i Cumorah Høj fire eng. mil syd for Palmyra. Elleve vidner undertegnede erklæringer om, at de så guldpladerne, som Joseph Smith sagde, at han afdækkede og oversatte ved hjælp af Urim og Thummim, de hellige instrumenter eller »sten«, der er omtalt i Det Gamle Testamente.

De oversatte optegnelser blev til Mormons Bog, opkaldt efter en af profeterne i den. De hellige betragter den som et supplement til Bibelen, men anerkender den som hellig skrift (i det af mormonerne ejede hotel Utah ligger Mormons Bog side om side med Gideon Bibelen i hvert værelse). Bogen fortæller om en familie, der forlod Jerusalem omkring 600 f. Kr. og sejlede til det amerikanske fastland, hvor de blev forfædre til nogle af de amerikanske indianere.

Flittig, trofast.

Fra begyndelsen viste Joseph Smiths nye Kirke sig at have både forbavsende sukces og at skabe hyppig uro. Joseph Smiths påstande om guddommelige åbenbaringer, såvelsom andre lærdomme, der gik imod de dengang herskende trosretninger, ophidsede gentagne gange til intolerance. De hellige var tæt knyttet sammen, de var næsten utilgivelig flittige, og deres rækker blev forøget ved en konstant strøm af omvendte fra udlandet. De blev anklaget for at have store politiske aspirationer.

Drevet fra New York, så fra Kirtland, Ohio, og Jackson County, Missouri, ofte med tab af menneskeliv, altid med tab af hus og hjem, søgte de hellige tilflugt langs en bred bøjning af Missisippifloden, 45 miles nord for Quincy, Illinois. Der byggede de Nauvoo (Den Skønne), et sted, der i mormonernes erindring altid er grønt og al-

tid tragist. Adskillige besøgende, deriblandt oberst Thomas L. Kane, sagførersoldaten fra Philadelphia, kendt for sin aktivitet mod slaveriet, beskrev det med beundring.

»Det havde«, sagde Kane, »strålende, nye bygninger, omgivet af kølige, grønne haver, rundt omkring en statelig »bakkekam«, hvor templet stod, hvis høje fintformede spir strålede i hvidt og guld«.

I 1844, efter at Joseph Smith havde opstillet sig til præsidentposten — og efter undertrykkelsen af en ophidsende anti-Mormon avis i Nauvoo — fejede en vredesbølge mod mormonerne gennem Illinois. Belejringstilstand blev erklæret, og guvernør Thomas Ford overtalte Joseph Smith og hans broder Hyrum til at drage til det nærliggende Carthage, idet han garanterede for deres sikkerhed.

Martyriet.

Da mændene ankom dertil, blev de arresteret for forræderi og kastet i fængsel. Om morgenen den 27. juni omringede en pøbelhob med sværtede ansigter bygningen, sprængte dørene og begyndte at skyde. Hyrum Smith døde næsten øjeblikkeligt. Et øjeblik senere ramte tre kugler Joseph Smith, der var sprunget hen imod et åbent vindue. Da mormonernes døende profet var ved at falde ud gennem vinduet, hørte hans medfanger ham udbryde: »O, Herre, min Gud!«

Brigham Young, en apostel, født i Wittington, Vermont, overtog ledelsen af de forfærdede og bedrøvede hellige, og da forfølgelsen og truslerne fra pøbelen voksede, ledede han flugten fra Nauvoo, som begyndte i bitterlig koldt vejr den 4. februar 1846. De efterlod bag sig den største by i Illinois og det meste af deres verdslige ejendom. De var besluttet på, sagde Brigham Young, at finde et sted, »hvor djævelen ikke kan komme og grave os ud.«

En forbløffende pilgrimsfærd.

Få emigrationer i historien har været så fyldt med drama, menneskelig elendighed og heltemod. Mellem 1846 og 1869 drog omkring 85.000 mormoner tværs over sletterne og over Utahs bjerge. Seks tusind døde undervejs. De kom ikke alene fra dette land (Amerika), men lige så meget fra 30 fremmede nationer. De kørte i vogne, de vandrede til fods, og de skubbede og trak håndkærrer.

Da den første støvede karavane kom til den store Saltsødal, så Brigham Young, der var utilpas af bjergsyge, ned på den træløse dal ligesom Moses fra Nebobs Bjerg og udtalte de historiske ord: »Dette er stedet«.

To timer efter at de hellige var ankommet, var de i gang med at pløje og overrisle landet. Den plads, der hurtigt blev valgt af Brigham Young til »et tempel for vor Gud«, er nu den verdenskendte Tempelplads, hvor der nu står det paddehatformede tabernakel og templet med tinderne, en bygning af pragtfuld storhed. Mere end 1 million turister besøger Tempelpladsen hvert år.

Betydningen af ordet »Deseret«.

Da profeten Brigham Young af nogle medlemmer blev opfordret til at flygte fra ørkenen og søge guld i Californien, begyndte han i stedet for at skabe et rige, som han ønskede at kalde Deseret, et ord fra Mormons Bog, der betyder det land, hvor honningbien lever. Kolonisatorer blev sendt ud i alle retninger. Allevegne, hvor de kom frem, overrislede de det tørre land og såede korn og plantede sukkerroer og anlagde de frugthaver, som er mormon-landbrugets særlige stolthed. De anlagde byer og byggede modstandskraftige huse og, *altid*, skoler, for mormonerne holder på, at ingen kan blive frelst i uvidenhed.

Lige fra begyndelsen har de hellige altid taget sig af deres egne. Sidste år blev mere end 40.000 mormoner, som var i nød på grund af sygdom, alder eller arbejdsløshed, hjulpet med varer eller penge eller begge dele. Henkogte varer, friske grønsager, kød, mælk og beklædningsgenstande bliver fordelt til de trængende fra 116 velfærdslagre. Kirkens velfærdsprogram ejer en hær af lastbiler, en kornsilo, der rummer 300.000 tønder hvede, en mølle, bøndergårde, sæbefabrikker, klædefabrikker og 65 konservesfabrikker. De hellige rådes til ikke at tage imod ufortjent hjælp fra det offentlige.

Imod polygami.

Mange mennesker kender ikke andet til mormonkirken, end at den tidligere billigede polygami, et emne, der stadig behandles lidt varsomt af de hellige. Læren om flergifte, røbet af Joseph Smith som en guddommelig åbenbaring i 1842, blev ikke offentliggjort før 1852 i Salt Lake City. Mormonlederne sagde, at læren simpelthen »gengav« en skik, der blev praktiseret af patriarkerne i Det Gamle Testamente under guddommelig billigelse. Det var et chok for mormonerne såvelsom for folk udenfor Kirken, men ikke før 1862 kom der en regeringslov imod polygami.

Da de hellige anså loven for forfatningsstridig, kæmpede de imod den lige til højesteret, men tabte sagen. Regeringen slog da hårdt ned på dem. Kirken blev udelukket af samfundet, tusinder af mormoner blev frataget deres rettigheder og sat i fængsel, og utallige hjem blev opløst. I 1890 proklamerede Kirkens præsident, Wilford Woodruff, »Manifestet«, som forordnede, at flergifte skulle ophøre. Straffen for flergifte i dag er udelukkelse af Kirken.

Brigham Young havde 27 koner og 56 børn, og de var alle, siger familiens slægtsbog stolt, »normale i sind og legeme og uden lyde eller fejl af nogen art«. Gaylen S. Young, en Salt Lake City sagfører, som er et af Brigham Youngs 309 børnebørn, siger, at 10 af hustruerne kun var hustruer af navn, og Brigham Young havde ægtet dem, fordi de trængte til hans økonomiske støtte. Kun 3 pct. af mormonerne siges at have indgået flergifte.

Hvad man end kan sige om den moralske betydning, må skikken siges at have haft eet praktisk formål, nemlig hurtigt at forøge antal-

let af de hellige. Gaylen Young anslår, at hans bedstefaders efterkommere nu tæller mere end 4000.

Brigham Youngs værk.

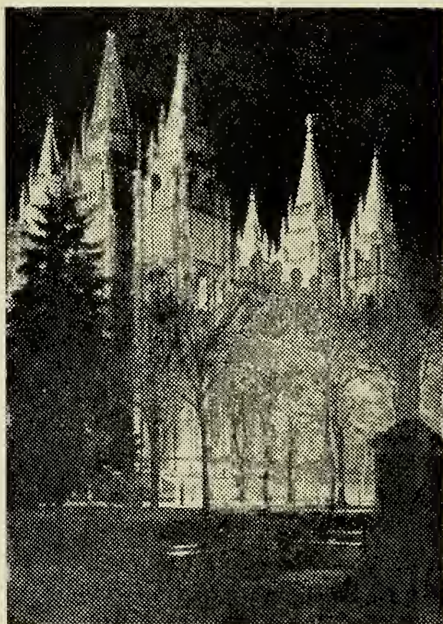
Kort før han døde, skrev Brigham Young, som svar på en forespørgsel fra et New York blad, der bad om et resumé af hans arbejde:

»Resultatet af mit arbejde gennem de sidste 26 år kan ganske kort gives således: Koloniseringen af dette territorium af de sidste dages hellige på omkring 100.000 mennesker, grundlæggelsen af mere end 200 byer og landsbyer, der er beboet af vore folk, oprettelsen af skoler, fabrikker, møller og andre institutioner, der er beregnet på at fremme og gavne vort samfund.

Mit hele liv har været optaget af at tjene den Almægtige, og medens jeg beklager, at denne mission ikke er blevet bedre forstået af verden, så vil tiden komme, da jeg vil blive forstået, og jeg overlader det til fremtiden at dømme om mit arbejde og dets resultat, efterhånden som det bliver kendt.........«.

Hverken kritik eller de forløbne år har udslettet det værk, som Brigham Young og hans tapre flok pionerer har udført.

Fra *Deseret News.*

Salt Lake Templet i projektørbelysning.

Mormonerne og pressen

I »gamle« dage var ordet »mormon« et ord, som folk så på med misbilligelse, og det eneste, man vidste om de frygtelige mormoner var, at »det er dem med de mange koner«. Denne opfattelse har nu ændret sig væsentligt, takket være, at pressen ikke mere er bange for at bringe saglige, sandfærdige artikler om Kirken og dens lærdomme.

»Det Bedste« for juli 1955 bringer således apostel Richard L. Evan's artikel »Hvad er en mormon?«, som er oversat fra »Reader's Digest«, og også har været offentliggjort i det store amerikanske tidsskrift »Look«. Artiklen i »Det Bedste« er forsynet med en notits om mormonerne i Danmark, og oplysningerne i denne notits er før trykningen indhentet på Kirkens missionskontor i København, en fremgangsmåde, som tidligere ville have været utænkelig.

En anden artikel, som ganske vist ikke handler om selve Kirken og dens lærdomme, men giver et fordelagtigt billede af en mormon, findes i »Søndags B.T.« for 5. juli 1955. Det er artiklen »Årets amerikanske mor om sin egen danske mor«. Som det vil være bekendt, er »1955's amerikanske mor«, Lavina Christina Christensen Fugal, mor-

Lavina Christina Christensen Fugal med et af sine børnebørn.

mon, og artiklen fortæller om denne ukuelige kvinde, som gennem et liv i fattigdom og nøjsomhed opdrog sine 8 børn med kærlighed og hengivenhed. Hun siger selv, at »Livet har ikke været nemt for forældre eller børn. Vi har arbejdet sammen, leget og bedt sammen«. Målet for hende selv og hendes mand har altid været deres børns fremgang og lykke frem for egne fornøjelser. Søster Fugal er nu 76 år. Staten Utah valgte hende til »Utah moder 1955«, og U.S.A. har derefter valgt hende til den ideale moder for 1955. Hun blev fejret i New York ved store festligheder, underholdtes af præsident Eisenhower i Det hvide Hus i Washington, hun blev filmet og vist på fjernsyn, hun var i radio og i alle aviser og magasiner.

Alle disse fordelagtige omtaler af mormonerne bidrager til at skabe respekt og forståelse for vor sag, og vi bør være taknemmelige for det og vise denne taknemmelighed ved at give et godt eksempel, så folk virkelig kan sige, at vi efterlever vor religion og dens principper.

M. K.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Den anden person.

Når vi søger tilgivelse for vore synder, og det bør vi alle, prøver vi da på at træffe en afgørelse med Herren alene, eller tager vi den »anden person« i betragtning, ham, som vi har syndet imod eller sammen med?

Er det muligt for et menneske at skabe fred med Gud, vende ryggen til fortiden, og så leve et lykkeligt liv uden at tage hensyn til dem, som måske har lidt ondt ved hans onde gerninger?

Evangeliet er fyldt med eksempler, hvor Herren fremhæver, at vi ikke kan få fred med ham, borte fra vore medmennesker, som vi har gjort ondt.

Evangeliet lærer os en ting med stor bestemthed: at vi må lære at omgås vore medmennesker godt, og det betyder at handle ret overfor dem, i en broderskabets og kærlighedens ånd.

Læg mærke til følgende henvisninger:

»Derfor, når du bringer din gave til alteret og dér kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive dér ved alteret, og gå først hen og *forlig dig med din broder,* og kom så og bring din gave.« (Matt. 5:23—24).

»I har hørt, at der er sagt: Øje for øje, og tand for tand. Men jeg siger jer, at I må ikke sætte jer imod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på din højre kind, så vend også den anden til. Og hvis nogen vil stævne dig for retten og tage din kjortel, så lad ham også få kappen.« (Matt. 5:38—40).

»I har hørt, at der er sagt: Du skal elske din næste og hade din

fjende. Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer, og bed for dem, som forfølger jer, *så I må vorde jeres himmelske Faders børn.*« (Matt. 5:43—45).

»Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.« (Matt. 7:12).

Alle disse skriftsteder peger hen mod det andet store bud, at vi skal elske vor næste som os selv.

Hvis et menneske stjæler fra et andet, og hans samvittighed senere begynder at vågne, hvorledes skal han da opnå tilgivelse? Skal han blot gå til Herren i bøn, udtrykke sin sorg over sin synd og bede om tilgivelse, *og beholde pengene?* Hvad er den slags omvendelse godt for? Er der nogen vækst for sjælen ved den slags handlinger?

Hvis en mand eller kvinde sværter et andet menneskes navn ved ond og løgnagtig sladder, og så i en tilstand af anger går til Herren i bøn og beder om tilgivelse, *men aldrig tilstår sin skyld for dem, som han har løjet om, og ikke forsoner sig med den, han har gjort ondt,* kan vi så kalde det omvendelse? Ingen kan gå ud fra, at han kan afgøre tingene med Herren alene, og blot vende ryggen til den skadede part.

Hvis en mand tager en kvindes dyd, kan han så gå ustraffet bort, overlade kvinden til hendes veer, og tro, at han kan slutte fred »alene med Gud«? Hvis han tror det, har han ikke forstået evangeliet. Der er et ansvar overfor den »næste«, han har gjort fortræd, som han ikke så let kan slippe fra.

Digteren har sagt, at »menneskets umenneskelighed overfor mennesket får utallige til at sørge«. Og det er sandt. Og dog er der nogle, som tror, at de ved deres umenneskelige handlinger kan lade andre sørge, og selv gå deres vej med et udtryk af fromhed, fordi de tror, de kan slutte fred med Gud alene, uden at tage hensyn til den hjertesorg, de efterlader blandt deres medmennesker.

Gud handler ikke på den måde. Hvorledes kan vi elske Gud, som vi ikke har set, hvis vi ikke elsker vor næste, som vi har set? Hvorledes kan vi tilbede en Gud, som er retfærdighedens personifikation, hvis vi ikke selv er retskafne i vor handlemåde over for andre mennesker? Hvorledes kan vi søge retfærdighed hos Herren, hvis vi selv undlader at vise barmhjertighed over for vore medmennesker, særlig over for dem, som vi har syndet imod? Hvorledes kan vi bede Herren om hans fred, som overgår al forstand, hvis vi odelægger freden i vore medmenneskers liv?

Hver dag er i virkelig forstand en dommens dag. Hver dag passerer vi dommen over vore egne handlinger og vor egen stilling til andre folk. Hver dag danner vi en dom eller en mening om vore egne handlingers korrekthed; hver dag bestemmer vi i vort eget sind, om vi skal være retfærdige, barmhjertige og ærlige over for vore medmennesker.

Fra *Deseret News.*

Søndagsskolen

»Så bliver da tro, håb og kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden«. 1. Kor. 13:13.

Anledninger og ansvar hører altid sammen, og de er ingen steder stærkere forbundet end i vor store søndagsskoleorganisation.

Hvilke anledninger er der så? Først og fremmest at hjælpe med til at bringe dyrebare sjæle til Gud. Meget tidligt i denne den sidste uddelings historie viste Herren os, *hvor* stor denne anledning er. Han sagde: »......se, ... det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse til dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, ...« L. & P. 15:6.

Han har gentagne gange sagt, at evigt liv er den største gave, Han kan give mennesker. Hans hele gerning og ære er at frembringe udødelighed og evigt liv til dem. Det er en gylden anledning, der gives indenfor søndagsskolen, at hjælpe Ham med at nå dette høje mål.

Og hvilket ansvar er der så forbundet med denne store anledning? Det er det, at vi forstår, at sjæle frelses kun gennem Kristi evangelium, at de ikke kan blive frelst i uvidenhed om evangeliet, og at vi derfor — som arbejdere i søndagsskolen — må undervise mennesker i dette evangeliums sandhed og enkelthed, for at de, som kommer til klasserne kan lære fra det og omvende sig.

Lad os fortsat have den faste beslutning, at vi vil give agt på vore anledninger og vort ansvar.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse:

Roy E. Christensen, præsident. *Inger M. Fischer,* sekretær.

Primary

Vi er overbevist om, at efter apostel Kimballs besøg her i Danmark føler vi os alle meget opmuntrede og fulde af begejstring for vort arbejde i Primary. Vi er allesammen opsatte på at gøre det bedste, vi kan, og helst meget bedre, end vi nogensinde før har gjort det.

Den udtalelse, han blandt mange andre fremkom med, at Kirken ikke holder ferie, vil bevirke, at vi — dersom vi har den rette ånd hos os — vil være i stand til at overvinde de *tilsyneladende* store vanskeligheder, som står i vejen for vort sommerarbejde i Primary.

Herren lader os ikke stå alene i dette arbejde, og der er heller ikke tale om, at vi skal gøre det uden at få undervisning om, hvorledes det skal gøres på den allerbedste måde. Nephi sagde:

»......jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at Han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som Han befaler dem.« (1. Nephi 3:7).

Det var sande ord!!

Den 11. august for 77 år siden inspirerede vor Fader i himlen str. Aurelia Rogers til at organisere Primary, således at drenge og piger kunne blive undervist på den bedst mulige måde om livets vidunder-

lige gave, ikke blot de 9 måneder om året, men hver eneste dag i deres liv. Ja, lige fra Primary startede, har det prøvet at hjælpe bornene, så deres liv kunne blive nyttigere og lykkeligere, så de kunne lære at drage fordel af enhver given anledning til at udvikle sig og lære at kende og forstå værdien af at efterleve Jesu Kristi evangelium.

August er således vor fodselsdagsmåned, og vi går ind i det 78. år. Lad os nu tage en alvorlig beslutning om igen at give vore evner og kræfter til tjeneste for de små. Tænk på, at man kan ikke hjælpe et barn at klatre op i et hojt træ, uden at man nodvendigvis selv også nærmer sig toppen. Vort eget liv vil således også blive velsignet; vi vil blive værdige til at komme tilbage til vor himmelske Fader, som engang sagde:

»Af deres frugter skal I kende dem.«

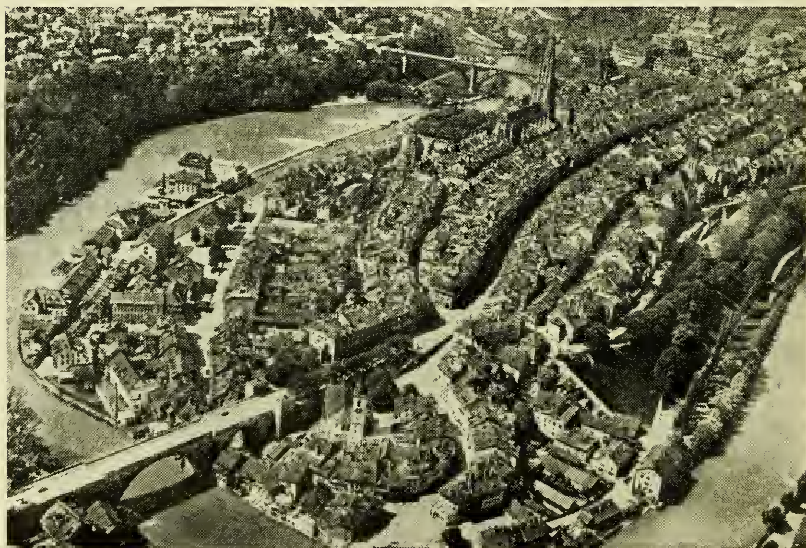
Hovedbestyrelsen for Primary:

Roy E. Christensen, præsident. *Inger M. Fischer,* sekretær.

Genealogisk forening

Datoen for indvielsen af templet i Bern, Schweiz, er blevet udsat nogle få dage. Der vil blive afholdt indvielses-hojtideligheder på forskellige sprog, og for *Danmark* og *Norge* vil de finde sted *onsdag den 14. september.*

Efter indvielsen vil der blive adgang for værdige medlemmer til at modtage deres *begavelse,* og templet vil være åbent til dette formål for dansk- og norsktalende medlemmer *onsdag den 21. september.*

Luftfoto af den gamle del af Bern.

Til *dåb for de døde* vil templet være åbent *fredag den 23. september* for de skandinaviske missioner.

Da muligheden for logi i nærheden af templet er meget begrænset, må medlemmerne selv afgøre, om de vil overvære indvielsen og derefter opholde sig i Schweiz, indtil tempel-ordinancerne kan foretages.

Såfremt medlemmerne ikke kan blive i Schweiz, til de kan få deres begavelse, eller ikke har råd til at rejse to gange, anbefales det at vente med at rejse, idet det er af langt større betydning for søskende at modtage velsignelserne ved at gå gennem templet for at få deres begavelse end at overvære indvielsen.

Ved tempel-ordinancerne vil der være lejlighed til at leje tempeltøj for en rimelig betaling, og garments vil kunne købes til den lavest mulige pris.

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne

Artikel 11: »Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, idet vi lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de vil.«

Religionsfrihed og tolerance.

De sidste dages hellige erklærer, at retten til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med deres egen samvittigheds bud er en af deres naturlige og umistelige rettigheder. De anerkender som inspireret den erklæring, der indeholdes i De forenede Staters forfatning og hvorefter »der aldrig må gives en lov med henblik på oprettelsen af en religion eller forbud om den frie udøvelse af den.« Selv om de dristigt erklærer, at denne Kirke er den eneste, der er berettiget til benævnelsen »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«, og det eneste jordiske sted, hvor det evige præstedømme findes i vore dage, anerkender de på den anden side villigt, at alle andre folk har den samme frihed til at dyrke Gud. Kirkens lærdomme angående den endelige forløsning for alle mennesker er yderst tolerant og liberal. Dette betyder dog ikke, at alle vil være berettiget til de samme privilegier og herligheder i himmeriges rige. Himlens privilegier er inddelt i grader, passende til de forskellige kvalifikationer. Det blev klart påpeget i Kristi lærdomme til hans apostle. Han sagde: »I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være.« (Johs. 14:2—3).

Vi føler, at hver eneste sjæl vil finde sin plads i livet herefter, at han vil blive straffet eller belønnet efter sine gerninger. Dette er både

rimeligt og efter skriftens ord. Han skal arve efter sin evne til at modtage, til at nyde og til at udnytte. Dette er tydeligt fremsat i en åbenbaring, givet i 1832, hvor det hedder: »Thi den, der ikke kan holde et celestialt riges lov, kan heller ikke forblive i en celestial herlighed. Og den, der ikke kan holde et terrestrialt riges lov, kan ikke forblive i en terrestrial herlighed. Og den, der ikke kan holde et telestialt riges lov, kan ikke forblive i en telestial herlighed, hvorfor han ikke er egnet til noget riges herlighed, men må tilhøre et rige, der er uden herlighed.« (L. & P. 88:22—24).

Som Kirke har vi lidt meget under intolerance og forfølgelse. Vore erfaringer bør lære os at have større respekt for andre menneskers religiøse overbevisning. Vi bør med tolerance huske, at et menneskes religion betyder meget for ham.

En af vore kosteligste arverettigheder er retten til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud. Denne guddommelige rettighed må udøves og bevares. Den er givet af Gud; lad os værne om den og beskytte den.

Kredslærerindernes budskab

»Vær barmhjertige, ligesom jeres Fader er barmhjertig. Døm ikke, så skal I ikke dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes; tilgiv, så skal I få tilgivelse; giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfuldt mål skal de give i jeres skød; thi det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt igen.« (Luk. 6:36—38).

Jesus forstod menneskets tilbøjelighed til at kritisere og finde fejl ved andre, på samme tid som det er tilbøjeligt til at overse sine egne fejl. I det samme kapitel, som vi netop har nævnt, fortsætter han med at sige:

»Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men bjælken i dit eget øje lægger du ikke mærke til? Hvor kan du sige til din broder: Broder! lad mig tage splinten ud, som er i dit øje, du, som ikke ser bjælken i dit eget øje? Hykler! tag først bjælken ud af dit eget øje, så kan de se klart til at tage splinten ud, som er i din broders øje.«

Jesus talte sjældent med strenghed. Men med venlige råd og fremfor alt ved et strålende eksempel underviste han om kærlighed, barmhjertighed og forståelse. I dette tilfælde søger han at fremhæve nødvendigheden af at overvinde ens egne fejl, før man begynder at rette på andres. Han hævder, at når vi dømmer, er vi tilbøjelige til at dømme uretfærdigt. »Døm ikke efter skinnet, men fæld en retfærdig dom!« (Johs. 7:24).

Frelseren talte stadig om Faderens kærlighed og barmhjertighed. Han gav sit eget liv som et eksempel derpå. Man kan ikke tænke sig verdens Forløser anvende sin dyrebare tid til at tale om andres fejl.

Hans kritik var altid opbyggende, givet i hjælpsomhedens og kærlighedens ånd. Jesus sagde: »Thi ethvert træ kendes på sin frugt; man samler jo ikke figener af tjorn, plukker heller ikke druer af en tornebusk.« (Luk. 6:44).

Kærlighed opstår ikke ved jalousi og had. En bitter, misundelig og kritisk tunge er resultatet af — eller vil uundgåeligt resultere i — en bitter og skarp sjæl. Kun kærlighed kan forandre den, kærlighed til retfærdighed, kærlighed til menneskeheden og forståelse af evangeliet. Jesus kendte sit folks svagheder. Han vidste også, at de kunne blive i stand til at overvinde alle ting. Hvis ikke, ville han ikke have givet den formaning, han giver alle, der tror på ham: »Vær barmhjertige, ligesom jeres Fader er barmhjertig.«

Fra missionsmarken

Fredericia: G.U.F. i Fredericia har i maj og juni haft 2 meget vellykkede friaftener takket være hr. og fru Finn Dalgaard.

Maj: Efter det sædvanlige forprogram blev tiden overgivet til hr. og fru Dalgaard, som underholdt med to meget morsomme konkurrencer, som var helt nye, derefter serverede de forfriskninger.

Juni: Da mødtes hele G.U.F. i hr. og fru Dalgaards hjem, og ih, hvor børnene morede sig, og de voksne nød det den aften! I haven var gynge, vippe, skydning med bue og pil og mange slags boldspil, og der blev ligeledes serveret forfriskninger, inden vi skiltes efter en vellykket aften. Begge gange var der 20 tilstede.

2. pinsedag havde vi en vellykket udflugt til Hvandlund med medbragt mad; vejret var jo strålende, og det var humøret også. Vi var ialt 14. *E. S.*

Aarhus: Her i Aarhus har vi en stor og velorganiseret spejdertrop, som vi er meget glade for. Ulveungerne under søster Anna Poulsens og de to assistenter, Grethe Neergaard og Rita Kirkegaards ledelse var Skt. Hansaften værter for G.U.F. og Højbjerg Primary. Og det blev en dejlig aften. Festen blev afholdt i Hojbjerg. Vi blev delt i kolonner med anfører og assistenter og konkurrerede i forskellige stafet-lege, såsom at suge ærter på pind, vifte fisk i land, hoppe bold og flere andre. Efter legene sang vi nogle sange, og så samledes vi om bålet, hvor vi ristede pølser og blev trakteret med læskedrikke og snobrød.

Det havde været en dejlig aften, og det var en træt, men glad skare, der vendte hjemad, medens bålets gløder langsomt døde hen, og freden og mørket samlede sig over landet. — Der deltog ca. 60 i turen.

H. P.

Fredericia: Lordag den 25. juni afholdt Esbjerg grens sangkor en vellykket koncert i Fredericia, hvor koret sang, afvekslende med violinsolo og sangsolo. Modelokalet var fyldt til sidste plads. Efter koncerten blev der serveret forfriskninger, og soskende, venner og missionærer havde en god tid sammen. *J. S.*

Aalborg: Den 5., 6. og 7. maj vil altid stå hojt i Aalborg grens sangkors erindring, for da var korets medlemmer på en dejlig tur til Göteborg i Sverige.

Invitationen til at synge i Sverige kom fra dirigenten for Göteborg grens sangkor, og tidspunktet blev valgt, fordi den 6. maj var Store Bededag, altså helligdag. Torsdag eftermiddag kl. 16 drog vi afsted i bussen til Frederikshavn, og kl. 18 sejlede vi med »Prinsesse Margrethe« til Göteborg. Sejlturen var vidunderlig, skønt nogle af os engang imellem folte trang til lidt frisk luft på dækket!

Vi var 32 med på turen, heraf 29 medlemmer af koret, vor gæst, violinisten hr. Mikkelsen samt søster Åse Christiansen og hendes mand fra Frederikshavn.

Vi ankom til Göteborg omkring kl. 22, og søskende fra Göteborg var på kajen for at byde os velkommen med »Kom hellige«. Trods regnvejret var der modt mange op, og de fik os virkelig til at fole os hjemme med det samme. Det var dejligt at blive modtaget på en så vidunderlig måde i et fremmed land, og det var også det, der straks skabte stemningen for hele vort ophold i Sverige. Vi blev indkvarteret hos søskende, og næste morgen modtes vi alle i kirken, hvor dagens

Kirkebygningen i Göteborg.

program blev fastlagt. Først kørte vi en bustur til byens seværdigheder og de mange smukke og interessante steder. Solen strålede hele den dag, og vi havde en dejlig tur. Vi havde derefter øvelse i kirken og så et par timer fri til at gå i butikker, og hvad vi ellers ønskede. Så samledes vi til bønnemøde, før koncerten tog sin begyndelse kl. 19,15. Koncerten bestod af sangnumre af koret, kvartet, dame-dobbeltduet, trio, solo, violinsolo, trompetsolo og pianosolo. I en pause talte den svenske missionspræsident Eben R. T. Blomquist til os. Han bød

Koncert i Göteborg.

os velkommen og sagde bl. a., at han håbede, at det venskab, som denne aften var blevet knyttet mellem Danmark og Sverige, altid måtte vedblive at bestå, og at vi virkelig måtte lære hinanden rigtig at kende.

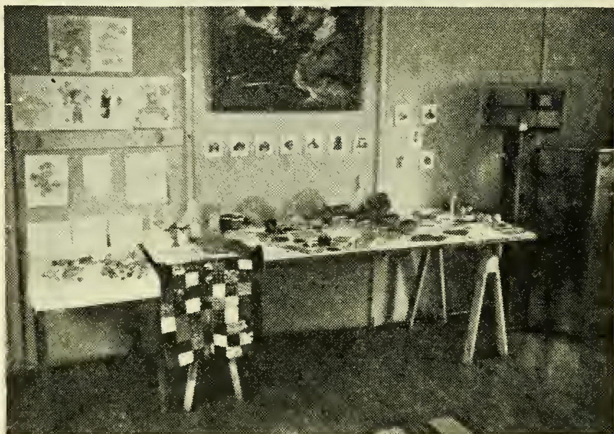
Efter koncerten samledes vi i et stort værelse, hvor bordet stod dækket; værelset var pyntet med de danske farver, og væggen var dekoreret med store bogstaver »VELKOMMEN AALBORG« og en taktstok. Under spisningen sang det svenske kor nogle sange for os, og vi for dem, og til sidst sang begge kor sammen. Bagefter havde vi en hyggelig sammenkomst med sang, musik, oplæsning af digte o. s. v.

Næste morgen kl. 7 sejlede vi tilbage til Danmark. Mange svenske søskende var mødt op for at vinke farvel, og efter at vi kom om bord, sang vi til hinanden, til vi ikke mere kunne se hinanden.

Vi ønsker at sige vore svenske søskende og alle andre, som skabte den dejlige, uforglemmelige tur for os, en hjertelig tak. En særlig tak til ældste Robert L. Baldwin for alt hans arbejde med at øve med os og arrangere turen for os. *I. A.*

Aarhus: Øjnene stråler om kap på mange glade piger og drenge, når de hver tirsdag samles til Primary i Højbjerg. Vi her i Aarhus er stolte over den store fremgang, der er i denne organisation, og skylder de dygtige ledere og lærerinder en varm og dybtfølt tak. — Der er fire klasser for de forskellige alderstrin, og i gennemsnit er der 35—40 børn tilstede hver gang. *H. P.*

Silkeborg: Lørdag den 18. juni afholdt Primary i Silkeborg en vellykket bazar. Der blev åbnet med sang og bøn og velkomst af præsidentinden, søster Anna Nielsen, der redegjorde for arbejdet i Primary. Ældste Dale A. Hammond fortalte om den tid, han havde været i Primary, og hvad han havde lært der. Primary-børnene underholdt derefter bl. a. med »Pas nu på, lille øje«, og koden blev fremsagt af fire piger, som også sang en sang. Som det vil ses af billedet, havde børnene i det forløbne år lavet mange virkelig smukke og reelle ting, der blev bortsolgt ved en auktion, hvorved der indkom ca. 80 kr., der skal bruges til arbejdskapital i Primary for det kommende år. Ældste

Bazar i Silkeborg Primary.

Dale A. Hammond spillede en klaversolo, og broder Jens Enevold Nielsen læste en historie i sjællandsk mundart.

Primary inviterede på et traktement af saftevand, småkager, kringle, vafler m. m. Man havde inviteret samtlige Primary-forældre til festen, og vi havde den glæde, at adskillige havde efterkommet invitationen, deriblandt også nogle uden for Kirken. Alt i alt var det en vellykket aften, der opfordrer til gentagelse, når lejlighed gives. 1. rådgiver, søster Sonja Rasmussen, takkede sluttelig børnene, fordi de kom til Primary, og forældrene for den tillid, de viser ved at sende deres børn til Primary. Tilstede 36. *K. R.*

København: Skt. Hansaften afholdt G.U.F. i København gren en udflugt »ud i det blå«. Vi mødtes ved kirken ca. 19,45, og derfra kørte vi så afsted i to store turistbusser. Turen gik over den smukke Utterslev Mose og videre gennem de nye industri-kvarterer i Gladsakse. Der så vi to diametrale modsætninger: den smukke, gamle Gladsakse kirke, hvis ældste bygninger stammer fra ca. år 1200, og den nye Gladsakse Fjernsynssender, der for tiden er Danmarks højeste punkt.. Gennem Nybro ved Frederiksdal kørte vi op gennem Nordsjællands smukke skove og marker. Vi kom bl. a. gennem Birkerød, Blovstrød og Karlebo. Efter et par timers kørsel standsede vi ved den smukke Sjælsø. Vi gik nu i samlet flok hen til en lille lund, hvor bålet var arrangeret. Vi antændte bålet, men det eneste, der åbenbart kunne brænde, var heksen. Omsider fik dog nogle af Kirkens energiske spejdere bålet til at flamme op. Dette frembragte den rette stemning, og vi sang nu Midsommervisen, hvorefter nogle forfriskninger blev delt ud. Efter endnu et par sange samt optræden af nogle af Kirkens medlemmer var klokken blevet så mange, at vi skulle tilbage til busserne. Dette var imidlertid lettere sagt end gjort, da turen gik gennem skoven, og det var efterhånden blevet helt mørkt, men omsider lykkedes det at nå landevejen, og så kørte vi tilbage til Kirken, hvor vi skiltes efter en ualmindelig vellykket Skt. Hansaften. *F. E.*

Bornholm: Torsdag d. 30. juni besøgte missionspræsident og søster Junius M. Sørensen, deres søn David samt 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, Bornholm, og vi glædede os meget over deres besøg.

Samme aften afholdtes et møde i Hotel Dana, Rønne. Mødet begyndte kl. 20 med velkomst ved ældste Victor Jørgensen. Efter sang og bøn sang missionærerne et specielt nummer, »O, min Fader«. Præsident Grant R. Ipsen talte over emnet »Guddommen«, hvorefter vi hørte en sangsolo ved søster Mary G. Sørensen, »I haven«. Aftenens sidste taler var missionspræsident Junius M. Sørensen, der talte over emnet »Ny åbenbaring«.

Vi havde et dejligt møde, og der var en vidunderlig ånd tilstede.

D. N. M.

Esbjerg: Torsdag den 30. juni afholdt Esbjerg grens sangkor en vellykket koncert på Centralsygehuset i Esbjerg. Sangen kunne høres på alle afdelinger over sygehusets højttaleranlæg og mikrofonanlæg til hver enkelt sygeseng. På sygehuset ligger for tiden ældste Figat H. Breum og søster Petrine Nielsen, der på denne måde fik lejlighed til at høre koret under ledelse af vor dygtige dirigent, ældste Gerald Jensen. *J. S.*

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

Frederikshavn: Den 5. august fylder broder Johannes Peter Petersen 85 år. Hjertelig til lykke!

Odense: Den 6. august fylder broder Jørgen Christian Hansen 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 8. august fylder broder Victor Fischer, Ringe, 70 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 9. august fylder søster Johanne Cathrine Petersen 70 år. Hjertelig til lykke!

København: Den 9. august fylder søster Kristine Sørensen, Provstevej 11 A, 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 20. august fylder søster Ane Nielsine Toft, Hansstedvej 51, 70 år. Hjertelig til lykke!

Skive: Den 11. august fylder søster Karen Marie Larsen 65 år. Hjertelig til lykke!

Aalborg: Den 31. august fylder broder Severinus Valdemar Nielsen 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 31. august fylder søster Elna Augusta Tranholm 60 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Don J. Fife, viedes den 17. juni i Salt Lake Templet til Joy Estey. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Victor C. Fonnesbeck, sender fra sit hjem i Logan, Utah, de bedste hilsener til missionærer og søskende i den danske mission.

Nyt fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Theodor Jacobsen, der i sin tid var missionssekretær for missionspræsident Holger M. Larsen, er blevet kaldet som missionspræsident for de østlige stater med hovedkvarter i New York.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

DÅB

ESBJERG:

14. juni:

Anders Nielsen, døbt af ældste Rasmus A. Jensen, håndspålæggelse af ældste Gerald A. Jensen.

Gertrud Broecker Nielsen, døbt af ældste Figat H. Breum, håndspålæggelse af ældste Peer K. Kristensen.

Peter Broecker Nielsen, døbt af ældste Gerald A. Jensen, håndspålæggelse af ældste Rasmus A. Jensen.

Ruth Nielsen, døbt af ældste Gerald A. Jensen, håndspålæggelse af ældste Rasmus A. Jensen.

Ingrid Aae, døbt af ældste Grant J. Smith, håndspålæggelse af ældste DeVon Jensen.

Christiane Sophia Petersen Klausen, døbt af ældste Rasmus A. Jensen, håndspålæggelse af ældste Gerald A. Jensen.

AALBORG:

1. maj:

Connie Irene Wagner, døbt af ældste Fred L. Gregersen, håndspålæggelse af missionspræsident Junius M. Sorensen.

19. juni:

Alice Hansen, døbt af ældste Freddy Dean Neal, håndspålæggelse af ældste Gerald Hacker.

ODENSE:

21. maj:

Esther Thyra Sofia Taaning Carlsen, døbt af ældste Grant M. Radmall, håndspålæggelse af ældste Gale Jensen.

14 juni:

Marianne Andersen, døbt af Erik H. Andersen, håndspålæggelse af samme.

18. juni:

Meta Marie Marcussen Birktoft, døbt af ældste Robert A. Bryson, håndspålæggelse af ældste Grant M. Radmall.

AMAGER:

5. juni:

Einar Sørensen, døbt af ældste Wm. Keith Mortensen, håndspålæggelse af ældste Holger B. C. Tychsen.

3. juli:

Leo Verner Hansen, døbt af ældste Wm. Keith Mortensen, håndspålæggelse af ældste Jeremy C. Sorensen.

Erna Ragnhild Fugl Hansen, døbt af ældste Wm. Keith Mortensen, håndspålæggelse af samme.

HORSENS:

2. juli:

Johanne Sørine Rasmussen Schmidt, døbt af ældste William Hansen, håndspålæggelse af Ejnar Due Jensen.

Sonja Schmidt, døbt af ældste Valdemar Christensen, håndspålæggelse af ældste Wayne H. Hansen.

AARHUS:

3. juli:

Martin Peter Sørensen, døbt af ældste Marion N. Davidson, håndspålæggelse af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Anna Elvira Jacobsen Sørensen, døbt af ældste Glenn A. Smith, håndspålæggelse af ældste Ronald O. Harris.

Nils Sørensen, døbt af ældste H. Wayne Schou, håndspålæggelse af ældste Ronald O. Harris.

Søren Sørensen, døbt af ældste Paul M. Andersen, håndspålæggelse af ældste Juel Dean Gregersen.

Peter Sørensen, døbt af ældste H. Wayne Schou, håndspålæggelse af ældste Juel Dean Gregersen.

Lene Sørensen, døbt af ældste Paul M. Andersen, håndspålæggelse af ældste Marion N. Davidson.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Randers: 5. juni: Jørgen Maegaard og Inger Drachmann Hoppe Maegaards søn, John Maegaard, velsignet af ældste George Eldon Jensen.

Aksel Kristian Pedersen og Oda Hansen Pedersens søn, Elmer Randrup Pedersen, velsignet af ældste Marlin R. Anderson.

Silkeborg: 5. juni: Frode Holst Sørensen og Magda Skou Nielsen Sørensens datter, Ulla Sørensen, velsignet af sin fader.

København: 5. juni: Jørgen Ringheim og Anni Bengtsson Ringheims datter, Eva Elisabeth Ringheim, velsignet af sin fader.

Egon Otto Aurbach og Ella Karen Sparvath Aurbachs to børn, Dan Sparvath Aurbach og Britt Sparvath Aurbach, velsignet af Harry Petersen.

3. juli: Aage Juel Nielsen og Inge Sofie Rasmussen Nielsens søn, Ib Harald Juel Nielsen, velsignet af Harry K. Hvistendahl.

Amager: 3. juli: Leo Verner Hansen og Erna Ragnhild Fugl Hansens datter, Bente Fugl Hansen, velsignet af ældste Enoch Henriksen.

Ordinationer:

Skive: 22. maj: Orla Vind Pedersen ordineret til præst af ældste Blaine P. Jensen.

Odense: 29. maj: Asker Jensen ordineret til diakon af Terje Schiller.

Amager: 10. april: Martin Peter Thomsen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

København: 5. juni: Carl Christian Bernhart Svendsen ordineret til ældste af Harry Petersen.

12. juni: Kaj Egon Krammer ordineret til ældste af ældste Spencer W. Kimball.

Torkil Emil Dresso ordineret til ældste af ældste Spencer W. Kimball.

3. juli: Erhard Adolph Herman Frederiksen ordineret til diakon af ældste Grant R. Ipsen.

Dødsfald:

Aarhus: Den 18. juni døde søster Anine Sørine Rasmussen, 63 år gammel. Æret være søster Rasmussen minde!

Amager: Den 9. juni døde søster Johanne Olivia Lundquist Petersen, 61 år gammel. Æret være søster Petersens minde!

Emigrationer:

Randers: Den 23. juni er Alfred Peter Hjort Sørensen, Aase Elisabeth Sørensen, Steen Flemming Hjort Sørensen og Lars Hjort Sørensen emigreret til Banida, Idaho.

Den 26. juni er Olga Nielsen Justesen og Claus Eilof Seerup Justesen emigreret til Barnwell, Alberta, Canada.

Aarhus: Den 24. juni er Ina Sørensen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Missionærforflyttelser:

13. juni: Charles Kaye Cochrane fra Aalborg til Hjørring.

17. juni: Roy Talmage Rasmussen fra Hjørring til København.

28. juni: Howard Ray Johnson fra Skive til København.
Holger B. C. Tychsen fra Amager til Skive.
Jeremy Charles Sorensen fra København til Amager.

8. juli: Glenn Alvin Smith fra Aarhus til København.

12. juli: Ingrid Elisabeth Dam fra Amager til Odense.

18. juli: Blaine P. Jensen fra Skive til Aarhus.
Maja Johanne Jensen fra Odense til Amager.
Hans Stanley Hansen fra Aalborg til Odense.

20. juli: Marion N. Davidson fra Aarhus til København.

Missionærankomster:

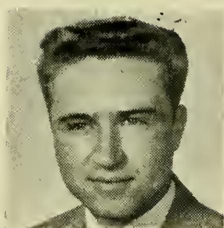
Med »Stavangerfjord« fra New York over Oslo er følgende missionærer den 3. juli ankommet til den danske mission:

Norman Elmo Petersen fra Fielding, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Margaret Renee Andersen fra Grover, Wyoming, beskikket til at arbejde i Odense.

Thora Peterson fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

Norman E. Petersen.

Margaret R. Andersen.

Thora Peterson.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

6. juli: Elva Andersen fra Grover, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i Odense.

6. juli: June Pehrson fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

6. juli: Thersa Ferrell fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

13. juli: Lucille Hallam fra Spanish Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

Elva Andersen.

June Pehrson.

Thersa Ferrell.

Lucille Hallam.